

Visszaemlékezés egykori püspökünkre, Dr. Mikó Jenőre

1992-t írtunk, amikor is Kassán töltöttem a 4.éves teológusi gyakorlatomat. Semmit még, akkor sem sejtve egyházunk akkori püspöke, a pozsonyi gyülekezet lelkipásztora Dr. Mikó Jenő telefonon felkeresve közölte, hogy tanulmányaimat megszakítva, október 1-től káplánként a pozsonyi gyülekezetben kell megkezdtem a lelkipásztori szolgálatomat. Így hát utam egy rövid megálló után, szülőfalumból, Vajánból, Pozsonyba vezetett, ahol Orémus Zoltán egykori prágai szobatársam várt, hogy egy héten át megmutassa a rám váró szolgálásokat. A fővárosba való megérkezésem után kedvesen fogadott a számomra mindig is karakán Dr. Mikó Jenő püspök úr. Első találkozásunk alkalmával megkérdezte, hogy hol szeretném kibocsátásom. Két helyszínt jelölt ki Kassa vagy Nagykapos. Beteg édesanyámra való tekintettel végül Nagykaposon került sor az exmitációra, ahol Isten kegyelméből palást került a vállamra. Mindössze 22 éves voltam és nem titkolom egy kicsit félttem a rám váró kétnyelvű szolgálattól. Mindezt tudva a püspök az igei szolgálat során ezzel a jeremiási igével biztatott: **„Hiszen nem értek én a beszédhez, mert fiatal vagyok! Az Úr azonban ezt mondta nekem: Ne mondd, hogy fiatal vagy, hanem menj, ahova csak küldelek, és hirdesd, amit csak parancsolok!”** (Jer 1,6-7)

Az ünnepélyes istentisztelet könnyeket előcsalogató volt. Teológustársaim is eljöttek Prágából, valamint a pozsonyi ifjúság tagjai. Szívembe zárva az Igét elindultam Pozsonyba, ahol közel 30 évvel ezelőtt kezdtem a szolgálásokat. hálás vagyok Urunknak, hogy egy olyan képzett ember mellett szolgálhattam, mint amilyen Dr. Mikó Jenő püspök úr volt. Már abban az időben folytak a kétnyelvű alkalmak, amelyekre mindig is alaposan kellett készülni. A püspök úr nagyon sokszor volt szolgálati úton, ezért a kezdeti nehézségek és bizonytalanság leküzdésében szívesen segítségemre voltak a gyülekezet tagjai, presbiterei és az ifjúság tagjai. ez idő tájt még szolgálatot kellett végezni a rétei, valamint a szenci gyülekezetekben is.

De most felteszem a kérdést: Milyen volt Dr. Mikó Jenő püspök úr és hogyan emlékszem Rá vissza? Egyértelmű, hogy egy határozott, karakán ember és jólképzett teológus volt. Szeretettel és felelősen pásztorolta a fővárosi gyülekezetet. Sokszor csak kezdőként figyeltem és

tanultam, hogyan oldotta meg a felmerülő problémákat a fővárosi gyülekezetben. Egy alkalommal kiéleződött a gyülekezetben a 90-es években a kétnyelvűség kérdése, mire a püspök úr határozottan azt mondta a presbiteri gyűlésen: „Amíg Isten itt tart ebben a gyülekezetben, addig nem engedem meg, hogy bármi formában is a gyülekezetben ilyen feszültség legyen vagy valamilyen szétválás”. Ez után nagy csend lett és mindenki egyetértett a kijelentéssel. Ez is azt bizonyítja, hogy a megboldogult püspök úr nem engedett semmi bomlasztót, hogy beférkőzőn a gyülekezetbe. De minden szigorúsága mellett nagyon is megismerhettem emberi szeretetét. Ezt akkor tapasztaltam meg, amikor a pozsonyi szolgálatok során kórházba kerültem, a püspök félretéve fontos szolgálatait egyszer csak megjelent kedves feleségével a kórházi ágyam mellett. Könny szökött a szemembe a meghatódottságtól, amikor ott állt rám nézett, megszorította kezemet és megkérdezte: „Hogy vagy?” Egyáltalán nem volt közömbös sem Ő, sem a pozsonyi gyülekezet a további sorsom iránt. A kórházból nem a kápláni szobára, hanem Watzka Lenke néni és szeretett fiai otthonába kerültem.

Gyorsan elszállt a másfél év a pozsonyi otlétemet illetően, 1994. március 1-jével befejeződött a szolgálat, amiért hálás vagyok és szeretettel emlékezem vissza az eltöltött időszakra. Dr. Mikó Jenő püspök úr ezentúl is figyelemmel és szeretettel kísérte további életutam. Őneki köszönhetően kerültem vissza Prágába és majd új szolgálati helyemre, Szádellőbe, ahol Dr. Mikó Jenő nyugalmazott püspök úr meglátogatott, arra kérve, hogy menjek el szolgálni Beszterbe, mert ott nagy szükség volt a kétnyelvű igehirdetésekre.

Végezetül megemlítem, hogy ott lehettem Dr. Mikó Jenő püspök úr temetésén Komáromban és könnyes szemmel idéztem fel mindazt, amire visszaemlékeztem a számomra megbecsült és szeretetteljes püspök úrral kapcsolatban.

Varga Zoltán
Szádalmás